

Єст вірш, в котором, якби нікоє ехо, то єст одзов, до кождого стихав конця дві силяби, з конечних же літер уформованії, одзываються

- Что плачеши, Адаме? Земнаго ли края?
- Рая.
- Чому в онь не внійдени? Боїш ли ся брани?
- Рани.
- Не можеши ли внійти внутр його побідно?
- Бідно.
- Іли возбранен тобі вход єст херувими?
- Іми.
- Одкуду дієт ті ся сицевая досада?
- З сада.
- Кто ті в саді снідь смертну подаде од древа?
- Єва.
- Кто же Єву в том прельсти? Змій ли вертоградський?
- Адський.
- То сіёши слезами не без вини поле?

— Оле!

— Одселі вся будеши со трудом стяжати?

— Жати.

— Одселі тебе, чаю, смерть возьмет ко гробу?

— Обу.

— То смерті уже єсте во віки предані?

— Ані.

— Одкуду же жизнъ паки начнете взимати?

— Мати.

— Мати, чаю, одродить вас, [чи смерть] Христова?

— [О]ва.

— Плодом ли пречистия матері ожисте?

— Істе.

— О би і нас спасл тот плод дівия утроби!

— О би.